

Theaterrecensie: Geboeid/Prometheus, Jan Decorte, Toneelschuur, 9 december 2015

In de beperking toont zich de meester en de kracht

De gevestigde maar nog altijd zeer pure toneelspeler en regisseur Jan Decorte heeft een tekst van de Griekse toneelschrijver Aischylos (525-456 voor Chr.) over *Prometheus geboeid* in een nieuw jasje gestoken waarin alleen de essentie overgebleven is. De noodzaak van verzet en onverzettelijkheid wordt er door hem vanaf het begin, ook letterlijk, ingehamerd. De boodschap is zeer actueel. Als we niet bij ons zelf blijven en onszelf laten zien, dan zijn we ten dode opgeschreven.

De dreiging is meteen al voelbaar in het donker waarin we de contouren zien van een soort badmeesterstoelen met daarvoor drie spelers in zwarte kostuums gestoken, maar wel met blote voeten. De vierde speler, Decorte zelf, zit opzij en hamert af en toe angstwekkend op een aambeeld.

De krachtige aankondiging krijgt een vervolg in een video waarin Decorte, geholpen door een assistente, vanaf een dak de voorbereidingen treft voor een genadeklap. In zijn rol van Zeus zou hij niets liever willen dan de wereld naar zijn hoofd zetten, te beginnen met het zootje ongeregeld in zijn eigen godenwereld op de Olympus. De halfgod Prometheus is de grootste luis in de pels. Hij tart de tiran, die daarop slechts luide oerkreten van getergdheid kan voorbrengen. De beulen onderaan de berg bij de stinkende Hades staan inmiddels klaar om het varkentje te wassen.

Bovenin - fraai weergegeven door de badmeesterstoelen waarin de actoren boven de wereld uittronen - wordt gedebatteerd over de actie van Prometheus om het vuur van de goden naar de mensen te brengen. Zeus zelf houdt zich, een tiran eigen, vooral afzijdig, hoewel het aan hem vreet dat Prometheus meer weet dan hij over zijn toekomst en de afbraak van zijn macht. De beschuldigde ligt

vastgeketend aan de berg Kaukasus en wil van geen wijken weten. Zijn lichaam is voor de roofvogels. Zijn gebrek aan angst wordt ingegeven door zijn kennis van de toekomst. Zeus is een zot. Hij strijkt zonder voorbehoud tegen de haren in van degenen die de status quo vertegenwoordigen. Zijn bekommernis ligt, gelijk figuren als Jezus of Gandhi, onvoorwaardelijk bij de behoeftigen.

In een bijzonder Vlaams dat de platheid niet schuwt, wordt ons de kern van het drama getoond. De bolhoeden die de spelers dragen deden me denken aan *Wachten op Godot* van Samuel Becket, waarbij het hier de vraag is waar de vergeefsheid uit bestaat. Alles kan nog alle kanten op. Sigrid Vinks is de vleesgeworden onverzettelijkheid, die van geen wijken zal weten (zie foto). In prachtige volzinnen pareert zij in haar rol van Prometheus de schikkingen die andere goden willen treffen en vertelt vol gloed over haar bekommernis met de ploeterde mensheid. Ken uzelf is haar motto. In een mooi uitgelichte spot vertelt ze over de val van Zeus. Decorte zelf beperkt zich tot een stille act tijdens een ontroerende passage uit een Italiaanse opera. In de beperking toont zich de meester.

De bondige en zeer vormvaste voorstelling krijgt een verrassend maar net zo ontroerend slot in de video van Leonard Cohen die, net zoals ontelbare anderen, in zijn nadagen nog altijd het vuur weet te verspreiden.

Tekst en regie zijn in handen van Jan Decorte, die naast Sigrid Vinks, Sara De Bosschere en Michael Vergauwen zijn eigen partij meeblaast. Ik kon niet zo gauw vinden van wie de foto is, die op de site van Bloet prijkt, maar alle hulde aan deze fotograaf.

[Hier](#) meer over Jan Decorte, [hier](#) meer over de voorstelling *Geboeid/Prometheus* op de site van de Toneelschuur, met daarop ook enkele stills. Deze laatste zijn ook te zien op de site van Bloet, zie [hier](#). Tenslotte [hier](#) een andere dan de in de voorstelling getoonde clip van Cohens *Tower of song*, aan het eind waarvan in ieder geval het geheim van het leven aan de orde komt.

P.S. Ik zie [hier](#) in de recensie van Tuur Devens in de Theaterkrant dat de fotograaf Danny Willems heet.

Geplaatst door [Rein Swart](#) op [08:56](#)